

*Oloj*samanų po šlaitu,
lietaus kur lašukai žėrėjo,
gyveno bičiulis išties nuostabus
ir gudrią galvelę turėjo!

O jeigu pažvelgsi šiek tiek įdėmiau,
akim neprabėgsi pro šalį,
ausis pamatysi, ūsuotą snukutį
ir mėlynašvarkį triušelį...

Jo vardas **PETRIUKAS!**

Toks jaunas, gražus, jo išvaizda verta tikėti.

Atrodo protingas, be to, sumanus,

tad pasaką galim pradėti.

Jis kūrė naujus ir kruopščius eskizus,

knygelėje paišė lėtai,

tačiau iš virtuvės išgirdo balsus:

– Vaikai! Ak, žiūrėkite...

...ŠTAI!

Mama greit pačiupo paklodę.

– Oho, čia daugybė dėmių!

Tiek daug purvinų letenėlių įspausta

ANT mano švarių **SKALBINIŲ!**

Petriukas, nedrąsiai pažvelgęs
į letenas tartum teplys,
akimirką trumpą sau tyliai pamąstė,
kad gal, *tiktai gal*, kaltas **JIS...**

– Padėsiu! – triušelis Petriukas pasiūlė.

Jam *aišku*, kaip viską daryti!

– Galėsi, mamyte, pati įsitikint,
išvysi, kaip antklodės švyti!

